

ни песни, занизаха се игриви закачки, весели шеги. Долу в градините се воде дълго хоро, между уханните храсти, по насланите с пясък пътеки.

Малко след полунощ, самодържецът се оттегли в покоите си, свали тежката седмолъчна, украсена с бисер и скъпи камъни корона, свали синята мантия, хвърли бялата си атлазена далматика с извезани светли трендафили и тъмни карамфили. Обличе скромната си власеница, препаса ѝ с вийже, коленичи пред кандилото, което гореше пред иконата на свети Димитър Чудотворец. Сведе глава в смирение. И от сърцето му се отрони благодарност към милостта Божия, която изпълваше желанията му с чудна щедрост.

След това отиде към отворения прозорец. Лятното небе трептеше в гъста синевина, пронизано с едри звезди. Долу, откъм трапезарията, откъм градините се носеше волната палавост на младостта. Буйните хора се люлееха по пътеките, край крепостните стени, около храстите, под колонадите. Свежи младежки гласове се провикваха в изблик на възторг, следвайки ритмите на танца. Сръбските и българските свадбани се надпреварваха в изкуството си пред възхитените очи на латини, ромеи, арбанасци и дубровничани. Един млад боляр рипна тридесет пъти по ред в първата суетня на ръченицата. В една беседка се издигаше строен хор от чисти мъжки гласове, които пееха "Симеоновата песен". Гласовете затихваха колкото да отекне ясен звук от кристални и сребърни купи, които се чукат една в друга, после започваше "Свети Димитървата":

Бог изволи да изпрати
от висшето синьо небе
свети мъченик Димитри,
че настана вече време
да отмахнем чуждо бreme...

Победа.

Тържество.

Изпълнение на всички блянове.